

til finanslovforslaget refererede først, at beløbet skulle fordeles mellem „institutioner som Kofoeds Skole, Møltrup Optagelseshjem, Frelsens Hærs Socialcenter, Kirkens Korshærs herberger samt Arbejde Adlers arbejdskolonier m.v.“ uden nogen specifikation af, hvor meget hver enkelt institution skulle have. Om grunden til, at socialministeren ville have 12,5 mill. kr., hed det alene: „Tilskuddet søges forhøjet, dels på grund af det stærkt stigende antal personer, der særligt søger Kofoeds Skoles bistand, dels på grund af de forøgede driftsudgifter, der følger af skolens udflytning.“

Sundheden var som nævnt, at der var langt færre, der søgte Kofoeds Skole, og at udflytningen rent faktisk først kom til at foregå i januar 1975.

De citerede ord, der stammer fra sigtede Gredal, er det absolut eneste, som folkettinget fik at vide om sagen, før folkettinget i marts 1973 stemte om finansloven for 1973-74. Folketingets medlemmer havde således ikke det fornødne grundlag for at ane uråd, uagtet at sigtede Gredal vidste eller burde vide, at Kofoeds Skole var helt ude på de skrå brædder med hensyn til at skatteyderudgifts-eksploedere. Folketingets medlemmer må kunne arbejde ud fra den forudsætning, at de i det mindste i alle sager bliver orienterede af ministrene i det omfang, der foreskrives i Budgetvejledning af 14. januar 1972. Den fastslår, at „anmærkningerne skal indeholde alle nødvendige oplysninger om de forudsætninger, der ligger til grund for bevillingsforslagene“. Herudover foreskrives, at der skal redegøres for „beregningsgrundlaget for de enkelte poster“. I en sag som den foreliggende må ministres oplysningspligt overfor folkettinget imidlertid være væsentligt mere vidtgående. Den frygtelige sandhed var jo, at Kofoeds Skole fik færre og færre sociale klienter, men til gengæld havde en bestyrelse, der brugte kræfterne på bag kulisserne at bearbejde udslagsgivende politikere for som et Parkinsons Marineministerium at få gennemtvunget et prestige-projekt, der stod i grelt misforhold til, at skolens ledelse i den foregående generation havde kunnet klare skolens affærer ved egen hjælp uden at trække på statskatteyderne.

I første revisionsdepartements notat af 28. april 1975 konkluderedes da også, at det ikke forekommer, „at der i tilknytning til forslaget om forhøjelse

af pågældende finanslovskonto . . . er sket den til bedømmelse af bevillingens kørsekvenser nødvendige orientering af bevillingsmyndighederne“.

I samme notat oplyses, at statsudgifterne til Kofoeds Skole fra de anførte 6.738.250 kr. er steget til i 1974-75 at være 8.810.000 kr., hvorefter der for 1975-76 (det første fulde år i Nyrnberghus) er bevilget 10 mill. kr. som statskatteydertilskud til Kofoeds Skole. Selv om dette tal måtte holde, er der tale om mere end en syvfoldning af skatteyderbetalingen i en periode på 6 år. Hverken af dette notat eller af de folkettinget forelagte oplysninger fremgår noget, der tyder på, at sigtede Gredal skulle have overholdt de krav, som budgetministeren hævdes at skulle have stillet 11. august 1972.

Første revisionsdepartements nævnte notat af 28. april 1975 har været drøftet af de af folkettinget i medfør af grundlovens § 47 valgte statsrevisorer. De har afgivet beretning herom den 20. juni 1975. Alle fem statsrevisorer er enige om at henstille „til folkettingets overvejelse, om og på hvilken måde der bør gøres ansvar gældende“, og een af statsrevisorerne (fremskridtsmanden Kjeld Wamberg) indstiller under henvisning til § 5, stk. 1, 2. pkt., i folkettingets beslutning af 12. december 1969 til folkettinget, at tinget i medfør af grundlovens § 60, stk. 1, rejser rigsretstiltale mod Eva Gredal.

Efter forslagsstillernes mening burde sådanne indstillinger være et grundlag, der umiddelbart blev forelagt det samlede folketing til afstemning, så snart det pågældende folketingsudvalg havde færdigbehandlet sagen.

I det foreliggende tilfælde har folketingsudvalget (finansudvalget) imidlertid tiltaget sig den beføjelse, at det har undladt at afgive betænkning til folkettinget straks efter, at det den 31. oktober 1975 havde færdiggjort udvalgsbehandlingen af sagen, og alene indskrenket sig til den på blad nr. 103 trykte betænkning.

Som følge af denne fejl fra finansudvalgets side — hvilken fejl ikke bliver mindre undskyldelig derved, at to af finansudvalgets medlemmer tilsluttede sig indstillingen om rigsretstiltale — har det været nødvendigt at få sagen bragt frem til det samlede folketings afgørelse ved fremsættelsen af nærværende beslutningsforslag.